

ELEŖTİRMENİM ANAM BABAM

Kâmil YEŖİL

Bir yazarın eŖi, çocuęu, kardeŖleri okuyucusu olabilir.

NŖAda.

Bunda sorun yok.

Ancak yazarın babası, okuyucusu olmamalı. Hele annesi hiç olmamalı.

Benim oldu.

Ŗakaklarıma karlar yağdı.

Yazım, kışa döndü.

Düz yolda yolumu Ŗaşırdım. Biri der analık hakkımı, sütümü helal etmem; diğeri der babalık hakkımı haram ederim. Evlatlıktan silerim. Taşıdığın soyadın bana ait, unutma.

Devletten çekmedim anamdan, babamdan çektięim kadar.

Bana isyan mı ediyorsun?

Benden iyi mi biliyorsun?

Benim dedięim olacak, ben ne dersem öyle yazacaksın, o kadar!

Yazarlık da ana baba hakkına dâhil oldu.

Bir kere müdahale ettin, dereceye giremedim, dedim. Ŗimdi de edebî bir çığır açmak üzereyim. Yine engel oluyorsun. İsyan filan ettiğim yok. Edebiyatın, öykünün gereğini yapıyorum. Hem sen bu öyküde bir karakter değilsin ki. Gerçi karakter olsan ne yazar.

Onu ben iziyorum.

OlmazmıŖ.

Olamazmış.

Niçin karakter değilmış, bir. İkincisi, sen beni olduğum gibi anlatmak zorundasın bende değişiklik yapamazsın.

Baktım olmayacak, yazmaktan, yazarlıktan vazgeçtim.

Tamam, baba dedim, ben yazarlıktan vazgeçtim.

Yazmıyorum.

Nasıl vazgeçermişim?

Kitaplarıma baktı.

Bu yazdıklarından para kazanıyor musun, dedi.

Hayır demek geldi içimden. Üste para veriyorum daha, diyesim geldi.

Verdiğim harçlıkları yayıncılara veriyorsun demesin diye vazgeçtim.

Telif alıyorum, dedim.

Memnun olmadı.

Bu uyduruk kitapların üstüne para veren yayıncının aklına şaşayım, dedi. Enayiliğine doymasınlar.

Sustum.

Yazarlığın kuralları vardır, dedi. Yazmıyorsak yazmayı bilmediğimizden değil, dedi. Biz de bulunduk bir zaman meşhur Babıalı'de.

Bir yayınevi sahibi, bir editör, bir sansör imiş de haberim olmamış bu zamana kadar.

Neymiş baba o yazarlığın kuralları dedim biraz da dudak bükerek.

Bükülmüş dudağımı görmedi, sesimdeki kızgınlığı ve alayı da duymadı.

Biiir, dedi.

Öldürmeyeceksin.

Baba dedim, ben katil değilim.

Yazarım.

Ve de hayatın içindeyim.

Hayatta ölüm yok mu?

Var.

Bir adam birini öldürmüşse ben onu yazarım.

Olmaz, dedi. Sen de azmettirici olursun.

İkiiii, dedi.

Hamişine mamay pi pi kaymak da yok tamam mı?

Yani?

Yanisi çalmayacaksın.

Çalmıyorum dedim. Yazdıklarım tamamen bana ait. Metinlerarasılık, yeniden yazım yok bende.

Onu demedim, dedi.

Hırsız olmayacak yazdıklarında.

Üüüüç, dedi.

Zina etmeyeceksin.

Zina ettirmeyeceksin.

Kimsenin mahremine ortak olmayacaksın.

Gözetlemecilik yapmayacaksın.

Tövbe tövbe.

Baba peygamber mi oldun, vahiy olarak on emir mi aldın?

Ben biliyorum, dedi. Siz yazarlar, şairler, önce masum masum yaklaştırıyorsunuz. Seviyorum, ben de seviyorum, dedirtiyorsunuz. Sonracığıma önce eller buluşuyor, sonra gözler. Sonra kimsenin görmediği bir yere götürüyorsunuz diyeceğim ama onu da yapmıyorsunuz; parkın bir ucunda, kütüphanenin bir köşesinde baş başa bırakıyorsunuz onları. Onlar da bir sürü halt yiyorlar orada. Sonra da ayıkla pirincin taşını. Biri telefonla gizli gizli çekiyor onları. Tehdit ediyor. Öbür taraftan bir zabıta geliyor, burada böyle ahlaksızlık yapamazsınız, diyor. Haydi bakalım doğru karakola. İnsan karakola düştü mü bütün memleket ondan haberdar oluyor. Sonra gelsin gazeteciler, üçüncü sayfa haberleri.

İnsanlarda ar haya bırakmıyorsunuz. Olmaz, sizin aşk dediğiniz şeyin ne menem bi şey olduğunu herkes biliyor artık. Aşk maşk yok.

Tamam mı?

Yalnızlık yasak.

İki kişi baş başa yalnız kaldı mı üçüncüsü şeytan olur. Şeytan gelmese siz yazarlar çağırıyorsunuz şeytanı. Olmadı, şeytanı oluyorsunuz yazdıklarınızın.

Dööööörrrt.

Hayali bırak, hakikate bak.

Natüralizm, realizm, edebiyat derslerinde kaldı babam dedim. O kavramlar artık birer ceset. Şimdi postmodern dönemdeyiz. Hayal ne, hakikat ne? Artık kimse bunları ayırt edemiyor. Hayalimiz hakikattir; hakikatimiz hayaldir bizim.

Beeeeş.

Annem dedi ki babama.

Beşincisini ben söyleyim.

Oğlum,

Yeni bir dil yap kendine.

Ben ne yapıyordum anam babam.

Ben tam da sizin dediğiniz şeyi yapıyordum.

Ama geldiniz ve dilimi kitlediniz.

Biz yazarlar şairler zaten bir şey yapmayız. Sadece yeni bir dil yaparız.

Aşk bir bahanedir bize. Tabiat, toplum, birey, duygu, düşünce bahanedir. Bütün derdimiz bir dil yapmaktır ama siz o dili değil de o dilin dolandığı sahaya bakıyorsunuz.

Anlaşılmıyor diyorsunuz. İmalar berbat diyorsunuz. Argo diyorsunuz. Jargon diyorsunuz. İmge diyorsunuz ama dili görmüyorsunuz.

Sonra ayağa kalktım.

Babam dedim; annem dedim.

Dediğinizi siz yapın, dedim.

Yumurtasız omlet.

Yapın.

Yani yazın.

Ben yazmaktan vazgeçtim.

İyi ettim mi bilmiyorum.

Yazarlığımı anne babama kurban ettim.

İçtiği süt haram edilmiş, evlatlıktan atılmış biri olmaktansa edebiyattan vazgeçmiş biri olmayı yeğledim.

Bütün umudum, bu isteklerini vasiyet hâline getirip notere götürmelerini.

Belki hak vaki olursa onlardan sonra yazabilirim.

Okuyucudan ricam, hem benim için dua etsinler hem kendileri için.

Benim için dua etsinler, anam babam ya işime karışamaz olsunlar ya da vasiyet bırakmasınlar.

Kendileri için dua etsinler, benim yazdıklarımı okumadan ölmek istemesinler.